

ולכן, גם אם סבורים אתם שהמקדיש שדהו אינו משייר לעצמו קרקע כלל, אודו לי מיהא, לדעתכם, לא הקדיש אלא חרוב המורכב ופדן השקמה היות ולדעתכם הם יונקים מהקרקע, אבל מדוע אתם סבורים שהמקדיש עינו יפה יותר מהמוכר לפי רבי עקיבא?!

ואמרי ליה רבנן: לא שנא, כי במקדיש, כמו במתנה, בעין יפה מקדיש כל דבר הקשור במעט לקרקע, אפילו בור ודות שנמצאים בה.

ולפי זה, שפיר אמר רב הונא, שאפילו לרבי עקיבא אין המוכר שני אילנות, מוכר הקרקע שעמהם,

אלא שעדיין קשה:

במאי אוקימתא לה להאי ברייתא של המדיש שלשה אילנות? כרבי שמעון.

אם כן, אימא סיפא של אותה הברייתא: ולא עוד, אלא אפילו הקדיש את האילנות, וחזר והקדיש את הקרקע, כשהוא פודה — פודה את האילנות בשוייהן, וחזר ופודה בית זרע חומר שעורים בהמשום שקל כסף.

ואי ברייתא זו בשיטת רבי שמעון היא, תיקשי, מדוע פודה את הקרקע בפני עצמה ואת האילנות בפני עצמן, בשויין, ואינו יכול לפדות את האילנות והקרקע יחד במחיר הקרקע בלבד? והרי על אף שלא הקדיש את השדה יחד עם האילנות אלא בזה אחר זה, לזייל בתר פדיון, נלך אחר שעת הפדיון, שאז קדושים האילנות יחד עם

החרוב המורכב ואת סדן השקמה, הואיל ויונקין משדה הקדש, והעמדנו שרבי שמעון סובר כרבי עקיבא, שהמקדיש שדהו מקדישו בעין יפה, והקדיש כל שדהו בלי להשאיר מקום בקרקע ליניקת החרוב והסדן, ולכן קדושים הם מכח היניקה משדה ההקדש, ואילו רב הונא סובר כרבנן.

והרי עתה הוכחנו, שרבי שמעון לא סבור כרבי עקיבא!

ומתרצת הגמרא, שלא קשה מה שאמר רב הונא שאפילו רבי עקיבא לא אמר שמוכר בעין יפה אלא רק לגבי בור ודות ולא לגבי אילנות. (16)

אלא, רבי שמעון, לדבריהם דרבנן, חכמים החולקים עליו בביאור מחלוקת רבי עקיבא ורבנן, קאמר להו:

לדידי, כי היכי דמוכר בעין רעה מוכר, מקדיש נמי, בעין רעה מקדיש, ואפילו רבי עקיבא סובר כך, והמקדיש שדהו כשם שלא הקדיש את החרוב והשקמה, כך גם שיורי משייר בקרקע שטח הראוי ליניקתם, ולא קדשו החרוב והשקמה אפילו לרבי עקיבא!

אבל לדידכו, שאתם סבורים שהמקדיש מקדיש בעין יפה יותר מדאי אפילו לרבנן, ומקדיש אפילו בור ודות שאינם בכלל השדה, הרי דייכם שתעשו את המקדיש כמו המוכר לפי רבי עקיבא, שמוכר בעין יפה, אבל הרי לא אמר רבי עקיבא שבכלל העין היפה במכירה נכללים גם בור ודות שאינם בכלל השדה.

16. וכמו כן לא תקשה הסתירה בדברי רבי שמעון. עיין רשב"ם.